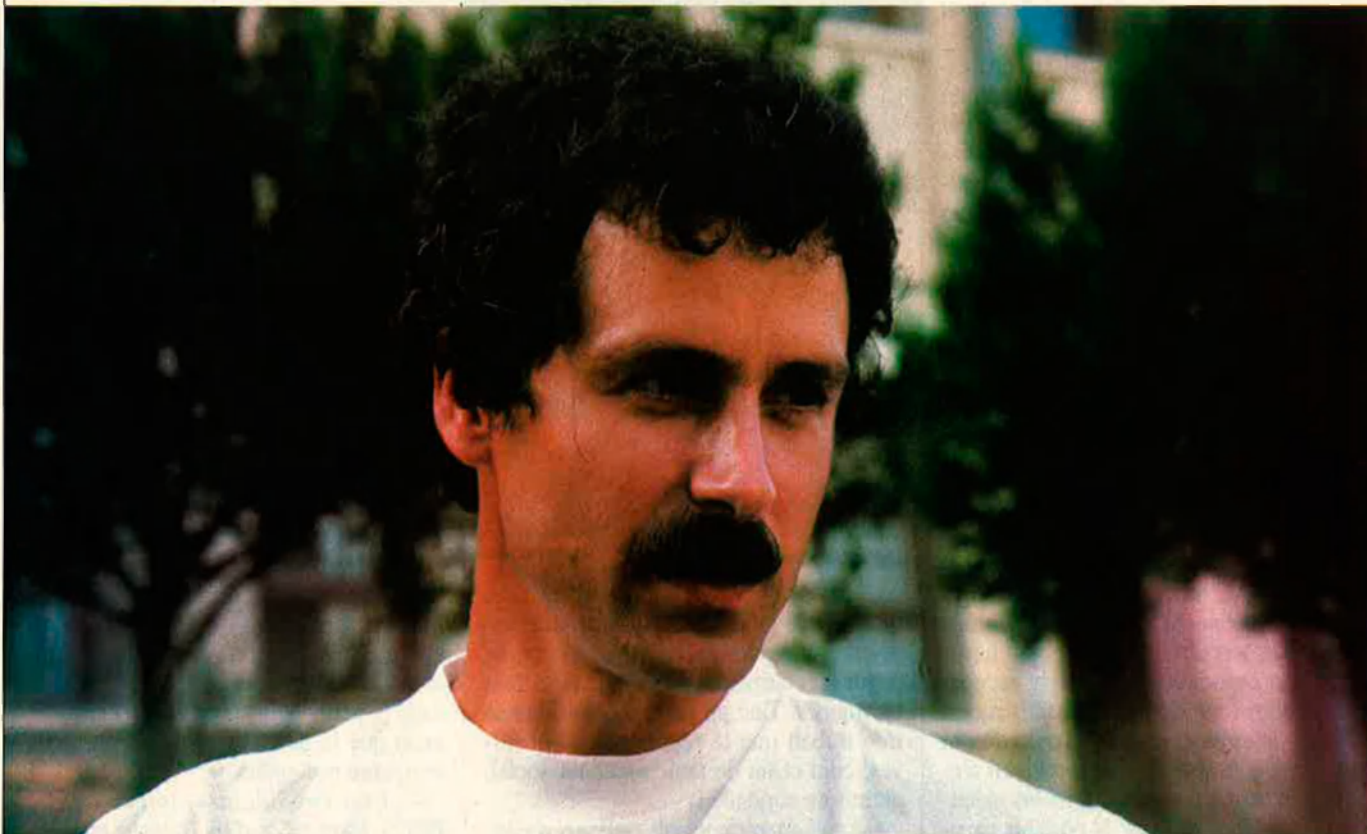

Entrevista amb Pere Bascompte, refugiat independentista català

“La dissolució de Terra Lliure és una decisió irreversible”

Un any després de l'autodissolució de Terra Lliure, el protagonista més destacat d'aquells fets, Pere Bascompte, fa balanç de com han anat les coses, encara des del seu exili forçós de la Catalunya Nord.

“L'objectiu, des de Madrid, és evitar que Catalunya se'ls en vagi.”

PERE CODONYAN

El mes de juliol de l'any passat, després de 10 anys d'existència, Terra Lliure anunciava la seva autodissolució. Era una decisió històrica que Pere Bascompte mateix explicava en una entrevista exclusiva a aquest setmanari.

Des de llavors han canviat moltes coses, si bé en queden moltes de pendents. És el moment de fer una primera repassada.

—Un any després, ¿quin balanç es pot fer?

—Des del moment que vam apostar per aquesta nova estratègia independentista, s'ha confirmat que l'opció que vam pren-

dre era la correcta. S'ha vist confirmat sobretot per la nova embranzida que ha pres l'independentisme. Els vots recollits per ERC en les darreres eleccions, i la campanya entorn dels Jocs Olímpics, demostren que l'independentisme havia de deixar de ser resistencial, com ho havia estat aquests 10 anys, quan forçosament havia de ser així. I sort hi ha hagut que hagués existit, però ara estem en una nova fase en què l'independentisme ha de ser majoritari dins la societat catalana.

—Quan Terra Lliure es va dissoldre i vau entrar a ERC, aquest partit va demanar un gest al govern espanyol que correspongués al vostre. ¿Per què no ha

estat així. ¿Què és el que ha passat?

—Sobre aquest punt mai no m'he fet il·lusions, sempre he estat molt escèptic. És lògic des d'un punt de vista espanyol. Tot el que diu el govern espanyol, que es defensin les mateixes idees per la via democràtica i que llavors el govern serà generós, és un engany. No hi ha sinceritat i ha quedat demostrat a Catalunya. El govern espanyol no valora l'independentisme des d'uns criteris ètics, segons la forma de lluita que faci, sinó que el valora amb criteris estrictament polítics. L'objectiu, des de Madrid, és evitar que Catalunya se'ls en vagi.

—Si ara us haguéssiu de tornar a

plantejar la dissolució de Terra Lliure, ¿ho tornaríeu a fer igual?

—Sí. Era molt important en aquells moments que fos una opció unilateral i que no tingués cap connotació de claudicació, cap ni una. Va ser un procés net, obert i sense buscar contrapartides. Pedagògicament, era molt important per a l'independentisme que els independentistes poguéssim optar per una via o per una altra d'acord amb el nostre objectiu irrenunciable, que és la independència, i no pas d'acord amb interessos concrets.

—Com a ex-dirigent de Terra Lliure, ¿què pensa de la darrera onada de detencions d'independentistes al Principat i al País Valencià?

—Entra dins la lògica del govern espanyol, que tant li fa que hi hagi lluita armada com no, i que el que realment el preocupa és que hi hagi independentisme. Han aprofitat l'excusa de la proximitat dels Jocs per muntar una operació d'intimidació després de constatar l'augment de vot català en les darreres eleccions i després de veure que els Jocs anaven al contrari de com ells volien. Han volgut demostrar la seva autoritat i s'han equivocat una vegada més. Només cal veure les reaccions.

—Malgrat l'anunci de dissolució de Terra Lliure, durant aquest any hi ha hagut alguns atemptats. ¿Pot ressuscitar Terra Lliure?

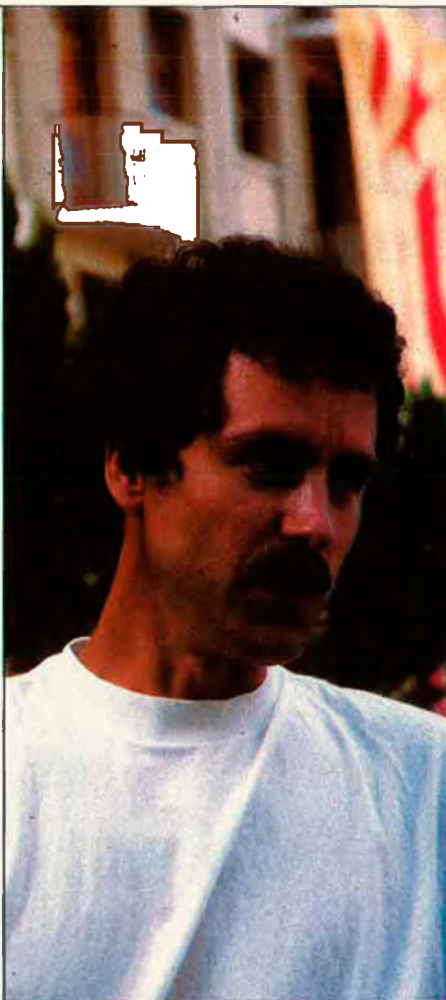
—La Terra Lliure fundada en els anys vuitanta i que ha existit durant deu anys està completament autodissolta. És una decisió irreversible. Sempre hi pot haver algú que esporàdicament vulgui recuperar el nom i fer alguna cosa amb aquest nom. Aquestes dues o tres coses que hi ha hagut aquest temps, el seu nivell tècnic, demostren que ja no hi ha les mateixes condicions d'abans; la possible capacitat de regenerar una organització armada no serà la mateixa. L'autodissolució va ser una decisió irreversible, tant per la gent que la va decidir, com per les noves condicions que ha creat, que fan impossible una regeneració mínimament acceptable.

—¿Què li diria, a la gent que encara defensa la viabilitat de la lluita armada?

—Sobretot, els demanaria que escoltin la gent del seu voltant, del seu poble, del seu lloc de treball, i que en treguin conclusions.

—Després d'un any encara continua refugiat sense poder tornar a casa. ¿Quina és la seva situació actual?

—La mateixa, el que passa és que aquest any, amb l'entrada en vigor, a par-

“M'agrada tocar de peus a terra”. PERE CODONYAN

tir de l'1 de gener, de la normativa europea de lliure circulació de mà d'obra, he pogut regularitzar la meua situació a l'estat francès. Tinc un permís de residència i de treball que té repercussions positives, com el fet de tenir seguretat social, permís de conduir...

—En el darrer congrés ordinari d'ERC va ser el conseller nacional més votat pels militants. ¿Com ho interpreta?

—Penso que és un reconeixement a la militància de tota una colla d'independentistes que fa molts anys que lluitem malgrat la repressió i malgrat els sacrificis personals, que no hem renunciat mai, i que en el moment que era necessari hem tingut l'agilitat de saber canviar d'estratègia sense abandonar cap dels principis fonamentals. És un reconeixement de la capacitat d'estar, en cada moment, on cal estar.

—¿Si tornés al Principat, faria política activa?

—Sí, és clar.

—¿Com a diputat?

—La forma, no la sé. No m'agrada fer

hipòtesis. De moment no és una realitat possible. He mirat sempre d'estar al lloc més útil possible o d'estar on més capaç era de servir la causa de la independència.

—¿Com veu la situació política després de les passades eleccions autonòmiques del Principat?

—Hi ha hagut un pas molt important, en primer lloc pel creixement d'ERC, que s'ha convertit en tercera força política i en l'únic partit d'esquerra que puja. Aquest ascens dignifica el nacionalisme perquè per primera vegada hi ha uns diputats elegits com a explícitament independentistes. I, per altra banda, també dignifica l'espai d'esquerra, perquè fins ara, a l'esquerra, li faltava claredat en el camp nacional, havia renunciat al lideratge en aquest àmbit, que havia deixat en mans de CiU. Deixant això de banda, l'ascens de CiU també és important perquè demostra que a Catalunya els únics partits que tenen futur són els que no depenen de fora.

—¿Quin pes va tenir la dissolució de Terra Lliure en el resultat d'ERC?

—En l'èxit d'ERC, hi han contribuït moltes coses, però la dissolució de Terra Lliure convertia el partit en el partit de la unitat independentista, en la casa comuna, després de molts anys d'anar dividits.

—També a Catalunya Nord es va presentar ERC, on va treure 1.800 vots...

—Evidentment, són pocs vots, però cal tenir en compte la realitat nord-catalana. És important que hi existeixi un partit que planteja la unitat de tota la nació, i és positiu també per al Principat que hi hagi la pedagogia de recordar constantment que la nació catalana no s'acaba a les quatre províncies.

—¿Una candidatura unitària entre ERC i Unitat Catalana hauria millorat els resultats?

—És una hipòtesi. En tot cas, des d'ERC es va fer tot el possible per aconseguir una llista unitària. La diversitat d'opcions no ha d'impedir un treball conjunt sobre un programa concret.

—¿Espera tornar algun dia a casa?

—Sí, és clar. No sé quan, però sí.

—¿En les converses entre Àngel Colom i Rafael Vera es va parlar del seu cas?

—No en sé res.

—¿Es veu capaç de posar data a la independència?

—Un cop més, no m'agrada fer ciència ficció. M'agrada tocar de peus a terra.

Pere Martí